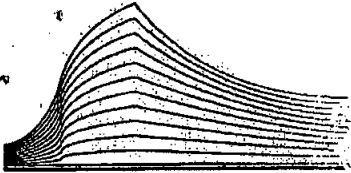

Kopie
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer 2014 / 2902
Datum van uitspraak 7 november 2014
Rolnummer 2013/AB/945

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

derde kamer

Arrest

COVER 01-00000045442-0001-0011-01-01-1

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst bediende
tegensprekelijk arrest
definitief

L _____
vertegenwoordigd door mr. KEMPENEERS Philip, advocaat te 1050 BRUSSEL, Congolaan 1,

tegen

VASCO DATA SECURITY NV, met maatschappelijke zetel te 1780 WEMMEL, Koning Astridlaan 164, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. BRAL Ignace, advocaat te 1652 ALSEMBERG, Winderickxplein, 14.

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 10 december 2012 door de arbeidsrechtbank te Brussel, 23e kamer (A.R. 11/8676/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 1 oktober 2013,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 3 oktober 2014, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad

werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op 31 oktober 2014. De uitspraak werd ten slotte verdaagd tot op heden.

*

I. FEITEN

De heer L trad op 2 mei 1996 in dienst van de NV Digiline als industrieel Ingenieur, met schriftelijke arbeidsovereenkomst van dezelfde datum.

De activiteiten van de NV Digiline werden eerst overgenomen door de NV Digipass, en vervolgens door de NV Vasco Data Security (hierna genoemd de NV).

Met aangetekende brief van 26 juni 2002 beëindigde de NV de arbeidsovereenkomst met een opzeggingstermijn van negen maanden, die een aanvang nam op 1 juli 2002.

Op 14 augustus 2002 sloten partijen een overeenkomst, waarin werd overeengekomen wat volgt:

“De Werknemer wordt ontlast van welke prestatie dan ook vanaf 19/08/2002.

De Werknemer kan echter opnieuw opgeroepen worden a rato van één dag per week, op aanvraag van de Werkgever.

De opzegvergoeding voor augustus 2002 t/m maart 2003 wordt betaald op de normale maandelijkse termijn waarop de salarissen betaald worden, en het vertrekvakantiegeld wordt op dezelfde datum in maart 2003 betaald.

Huidige overeenkomst geldt als dading tot slot van elke rekening tussen partijen en elk van hen doet hierbij afstand van alle mogelijke verdere vorderingen tegenover de andere, en verzaakt eraan enige dwaling, in feite of in recht, omtrent het bestaan en de omvang van zijn rechten in te roepen.”

Met aangetekende en gewone brief van 2 september 2002 meldde de vorige raadsman van de heer L aan de NV dat de heer L een nieuwe tewerkstelling had gevonden. Hij verzocht de NV om de afgifte van sociale documenten, in het bijzonder het vakantieattest, en de storting van het vakantiegeld bij het einde van de dienstbetrekking ‘overeenkomstig de tussengekomen akkoorden’.

Verder verzocht hij de NV om de maandelijkse storting van de opzeggingsvergoeding rechtstreeks op de rekening van zijn cliënt verder te zetten op de in de overeenkomst voorziene vervaldata.

Tenslotte stelde hij dat 'de tweede paragraaf van de overeenkomst zonder voorwerp werd, in de mate dat deze paragraaf voorheen reeds zin had, waar hij persoonlijk aan twijfelde, daar het zou gaan om een zuivere potestatieve voorwaarde waarvan de nietigheid uitdrukkelijk werd voorgeschreven door het Burgerlijk Wetboek'.

Hierop stelde de NV met aangetekende brief van 3 oktober 2002 vast dat de heer L de verbintenissen uit de dading en de arbeidsovereenkomst niet meer kon nakomen, hoewel de arbeidsovereenkomst nog bestond. De NV concludeerde:

"Wij stellen dan ook de onrechtmatige verbreking vast van de arbeidsovereenkomst d.d. 02/05/1996, nu u, door elders een arbeidsovereenkomst aan te gaan, de uitdrukkelijke wil heeft getoond uw arbeidsovereenkomst met VASCO, die in principe pas op 31/03/2003 een einde zou nemen, niet langer te willen uitvoeren, en dit met ingang op 01/09/2002.

U heeft bijgevolg geen recht op een opzeggingsvergoeding."

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met inleidende dagvaarding van 15 april 2003 vorderde de heer L voor de Franstalige bediendenkamer van de arbeidsrechtbank te Brussel betaling door de NV van 25.573,25 euro opzeggingsvergoeding en 1,00 euro provisioneel schadevergoeding, beide bedragen te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intrest vanaf 1 september 2002 tot volledige betaling.

Hij vorderde tevens de veroordeling van de NV tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, en de voorlopige uitvoerbaarheid van het vonnis zonder enige reserve.

b.-

In het kader van dezelfde procedure stelde de NV een tegeneis en vorderde zij betaling door de heer L van 2.500,00 euro schadevergoeding wegens tergend en roekeloos geding.

c.-

Met vonnis van 6 juni 2011 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering van de heer L niet toelaatbaar wegens nietigheid van de dagvaarding; de tegenvordering van de NV werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

d.-

Met inleidende dagvaarding van 4 juli 2011 vorderde de heer L voor de Nederlandstalige bediendenkamer van de arbeidsrechtbank te Brussel betaling door de NV van 25.573,25 euro opzeggingsvergoeding en 1,00 euro provisioneel schadevergoeding, beide bedragen te vermeerderen met de wettelijke intrest vanaf 1 september 2002 en met de gerechtelijke

intrest vanaf 15 april 2003

Hij vorderde tevens de veroordeling van de NV tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, en de voorlopige uitvoerbaarheid van het vonnis zonder enige reserve.

e.-

Met vonnis van 10 december 2012 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering van de heer L ongegrond; de heer L werd verwezen in de kosten van het geding.

f.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

g.-

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het arbeidshof te Brussel op 1 oktober 2013, tekende de heer L hoger beroep aan tegen het vonnis dat op 10 december 2012 werd gewezen door de arbeidsrechtbank te Brussel. Hij vorderde dat het arbeidshof dit vonnis zou hervormen en zijn oorspronkelijke vordering gegrond zou verklaren, met verwijzing van de NV in de kosten van beide aanleggen, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding.

h.-

Het arbeidshof stelt vast dat de NV in het kader van de beroepsprocedure geen conclusies heeft neergelegd.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

IV. BEOORDELING

a.-

Terecht oordeelde de arbeidsrechtbank in het bestreden vonnis dat de arbeidsovereenkomst tussen de NV en de heer L na de opzegging door de NV met een opzeggingstermijn van negen maanden vanaf 1 juli 2002 en de overeenkomst tussen partijen van 14 augustus 2002, nog steeds bestond.

Wanneer partijen overeenkomen dat de werknemer tijdens de duur van de opzeggingstermijn in principe geen arbeidsprestaties dient te leveren, en hij op de normale betaaldagen in de onderneming zijn loon zal ontvangen, neemt de arbeidsovereenkomst slechts een einde bij het verstrijken van de door de werkgever betekende opzeggingstermijn. (vgl. Arbh. Brussel 3 februari 1981, J.T.T. 1981, 145)

Er is immers geen wettelijke bepaling die partijen verbiedt om de uitvoering van de

arbeidsovereenkomst tijdens de opzeggingstermijn te schorsen.

De overeenkomst tussen partijen van 14 augustus 2002 kan niet anders worden gelezen dan een schorsing in onderling akkoord van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst tijdens de opzeggingstermijn.

Dat het bedoeling van partijen was om de arbeidsovereenkomst te laten voortbestaan, ook na het sluiten van de overeenkomst van 14 augustus 2002 blijkt uit deze overeenkomst zelf, vermits in de overeenkomst aan de NV de mogelijkheid wordt gegeven de heer L gedurende één dag per week op te roepen.

b.-

In de mate dat dit relevant is voor de oplossing van de betwisting tussen partijen, merkt het arbeidshof op dat de heer L zich ten onrechte beroept op de nietigheid van de bepaling in de overeenkomst van 14 augustus 2002, waarbij aan de NV de mogelijkheid wordt gegeven de heer Lafot gedurende één dag per week op te roepen, met toepassing van artikel 1174 BW, op grond van het feit dat de gewraakte bepaling een zuiver potestatieve voorwaarde zou zijn.

Artikel 1168 BW omschrijft de voorwaarde als een toekomstige en onzekere gebeurtenis waarvan men de uitvoering of de uitdoving van de verbintenis laat afhangen.

De bepaling in de overeenkomst van 14 augustus 2002, waarbij aan de NV de mogelijkheid wordt gegeven de heer L gedurende één dag per week op te roepen, is echter een verbintenis van de heer L zelf, en geen toekomstige en onzekere gebeurtenis waarvan men de uitvoering of de uitdoving van die verbintenis laat afhangen.

c.-

Ten onrechte zou de NV argumenteren dat de heer L door een nieuwe arbeidsovereenkomst te sluiten met een andere werkgever, zich zelf in de onmogelijkheid heeft geplaatst om de in de overeenkomst van 14 augustus 2002 opgenomen verbintenis op vraag van de werkgever één dag per week opgeroepen te kunnen worden na te leven, en aldus een ernstige contractuele wanprestatie heeft begaan, die de NV toeliet de arbeidsovereenkomst onmiddellijk en zonder vergoeding te beëindigen.

Wanneer een partij tekort komt aan haar verplichtingen die voor haar voortvloeien uit een arbeidsovereenkomst, doet zulks op zich de arbeidsovereenkomst niet eindigen.
(vgl. Cass. 5 januari 1977, *Arr. Cass.* 1977, 487; in dezelfde zin: Cass. 1 februari 1993, *Soc. Kron.* 1993, 304, noot; Cass. 22 november 1993, *Limb. Rechtsl.* 1994, 1, noot A. VANDEURZEN)

Dit geldt evenzeer wanneer de tekortkomingen betrekking hebben op essentiële verplichtingen.

(vgl. Cass. 21 november 1983, *Arr. Cass.* 1983-84, 330)

Enkel wanneer bij de partij die zich aan een tekortkoming schuldig maakt, de blijvende wil bestaat de overeenkomst geheel of voor een essentieel deel niet meer uit te voeren en dus te beëindigen, is de wanprestatie te beschouwen als een impliciet ontslag en leidt zij tot onregelmatige beëindiging van de arbeidsovereenkomst.
(vgl. Arbh. Brussel 27 januari 2009, *J.T.T.* 2009, 349)

De partij bij een arbeidsovereenkomst die van oordeel is dat zij bevrijd is van haar verplichting de arbeidsovereenkomst verder uit te voeren omdat de andere partij door tekort te komen aan haar contractuele verplichtingen, uiting geeft aan haar wil om de arbeidsovereenkomst te beëindigen, moet met toepassing van artikel 1315 tweede lid BW het bewijs leveren van de wil van de andere partij tot beëindiging van de overeenkomst.
(vgl. Cass. 22 oktober 2012, *J.T.T.* 2013, 85)

Uit de vaststelling dat een partij is tekort gekomen aan haar verplichting de arbeidsovereenkomst uit te voeren, kan niet worden besloten dat bij haar de wil aanwezig was om de arbeidsovereenkomst te beëindigen.
(vgl. Cass. 26 februari 1990, *Soc. Kron.* 1990, 273)

Zelfs een fundamenteel foutieve uitvoering van een conventionele verplichting mag niet als een dergelijke wilsuiking worden beschouwd.
(vgl. Arbh. Brussel 7 november 1990, *T.S.R.* 1991, 237)

Naar het oordeel van het arbeidshof levert de NV niet het bewijs van het feit dat de heer L door het sluiten van een nieuwe arbeidsovereenkomst de wil heeft uitgedrukt om de arbeidsovereenkomst met de NV niet langer uit te voeren.

Het is hierbij van belang op te merken dat de verbintenis om arbeid te leveren in het kader van de arbeidsovereenkomst met de NV door de overeenkomst van 14 augustus 2002 beperkt was tot eventueel en maximaal één dag per week.

Het sluiten van een zelfs voltijdse arbeidsovereenkomst met een andere werkgever maakt het voor de heer L niet onmogelijk om deze verbintenis uit te voeren.

d.-
Evenzeer ten onrechte zou de NV argumenteren dat de heer L met aangetekende brief van zijn vorige raadsman van 2 september 2012 de wil zou hebben uitgedrukt de arbeidsovereenkomst onmiddellijk te beëindigen.

In deze brief wordt immers enkel gevraagd om sociale documenten te leveren (waaronder het vakantieattest), maar wordt niet gevraagd dat het vakantiegeld einde dienst en de maandelijkse termijnen van de 'opzeggingsvergoeding' onmiddellijk zouden worden betaald, integendeel daar de betaling van het vakantiegeld einde dienst en de maandelijkse termijnen

van de 'opzeggingsvergoeding' worden gevraagd overeenkomstig het gesloten akkoord en op de overeengekomen vervaldagen.

e.-

Met toepassing van artikel 39 § 1 eerste lid van de Arbeidsovereenkomstenwet dient de partij die de arbeidsovereenkomst beëindigt zonder dringende reden en zonder inachtneming van een (voldoende) opzeggingstermijn, aan de andere partij een vergoeding te betalen die gelijk is aan het loon dat overeenstemt met de (eventueel resterende) duur van de opzeggingstermijn.

De partij bij een arbeidsovereenkomst die betaling vordert van een opzeggingsvergoeding door de andere partij, dient het bewijs te leveren van het feit dat deze andere partij de arbeidsovereenkomst onregelmatig heeft beëindigd.

Van onregelmatige beëindiging van de arbeidsovereenkomst zal onder andere sprake zijn wanneer een partij aan de andere partij ten onrechte verwijt dat deze de arbeidsovereenkomst onregelmatig heeft beëindigd.

Uit het feit dat een partij aan de andere partij verwijt dat zij de arbeidsovereenkomst heeft beëindigd, zonder dat deze andere partij is overgegaan tot expliciet ontslag en niet blijkt dat er in haren hoofde sprake is van impliciet ontslag, kan wettig worden afgeleid dat de eerstgenoemde partij de arbeidsovereenkomst heeft beëindigd door die beëindiging verkeerdelijk aan de wederpartij te wijten.

(vgl. Cass. 15 juni 1981, Arr. Cass. 1980-81, 1182)

De partij die de andere partij ten onrechte contractbreuk verwijt, beëindigt dus zelf onregelmatig de arbeidsovereenkomst.

(vgl. Arbh. Brussel 11 juni 1997, J.T.T. 1998, 13; Arbh. Brussel 5 oktober 1998, Soc. Kron. 2001, 470; Arbh. Luik 7 november 2006, Soc. Kron. 2008, 58)

In voorliggende betwisting stelde de NV met aangetekende brief van 3 oktober 2002 vast dat de heer L de verbintenissen uit de dading en de arbeidsovereenkomst niet meer kon nakomen, hoewel de arbeidsovereenkomst nog bestond, en concludeerde zij:

"Wij stellen dan ook de onrechtmatige verbreking vast van de arbeidsovereenkomst d.d. 02/05/1996, nu u, door elders een arbeidsovereenkomst aan te gaan, de uitdrukkelijke wil heeft getoond uw arbeidsovereenkomst met VASCO, die in principe pas op 31/03/2003 een einde zou nemen, niet langer te willen uitvoeren, en dit met ingang op 01/09/2002."

Hoger werd reeds geoordeeld dat de heer L door elders een arbeidsovereenkomst aan te gaan, niet de uitdrukkelijke wil heeft uitgedrukt om de arbeidsovereenkomst met de NV niet langer uit te voeren.

In die omstandigheden heeft de NV, die aan de heer L ten onrechte verwijt dat hij de

arbeidsovereenkomst onregelmatig heeft beëindigd, zelf de arbeidsovereenkomst onregelmatig beëindigd, en is zij met toepassing van artikel 39 § 1 van de Arbeidsovereenkomsten een opzeggingsvergoeding verschuldigd, waarvan het bedrag cijfermatig niet ter discussie staat.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond;

Vernietigt het bestreden vonnis behalve voor zover het de vordering van de heer L ontvankelijk verklaarde;

Opnieuw recht doende, verklaart de vordering van de heer Lafot gegrond; veroordeelt de NV tot betaling aan de heer L van 25.573,52 euro opzeggingsvergoeding, het met dit bruto bedrag overeenstemmende netto bedrag te vermeerderen met de wettelijke intrest vanaf 3 oktober 2002 en met de gerechtelijke intrest vanaf 15 april 2003;

Verwijst de NV in de kosten van beide aanleggen, in hoofde van de heer L vereffend op 122,46 euro kosten dagvaarding, 2.200,00 euro rechtsplegingsvergoeding arbeidsrechtbank en 2.200,00 euro rechtsplegingsvergoeding arbeidshof.

Aldus gewezen en ondertekend door de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

Daniel RYCKX,
Hans VERMEULEN,
Daniël HEYVAERT,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
griffier.

Daniel RYCKX

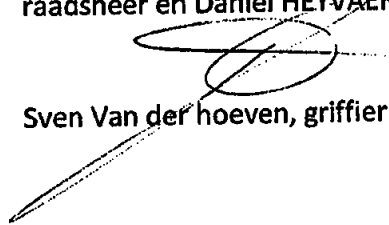
Sven VAN DER HOEVEN

Hans VERMEULEN

Daniël HEYVAERT

De heer Hans VERMEULEN, raadsheer in sociale zaken, werkgever, die aan het beraad heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen. Overeenkomstig art. 785 Ger. W. wordt het arrest ondertekend door Daniel RYCKX, raadsheer en Daniël HEYVAERT, raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende.

Sven Van der hoeven, griffier

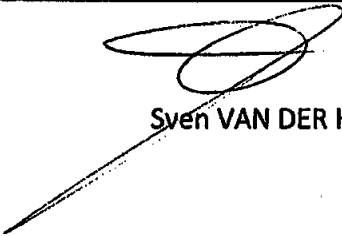
en uitgesproken op de openbare terechtzitting van vrijdag 7 november 2014 door:

Daniel RYCKX, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Daniel RYCKX

Sven VAN DER HOEVEN

